

Til Det største navns tilhengere og Den urgamle
skjønnhets hjelpere i det hellige land Iran

Kjære søstre og brødre – våre øynes trøst!

I dag er det dagen for naw-rúz og begynnelsen på den betagende våren. Denne gamle og herlige fest for det persiske folk har med Bahá'u'lláhs komme funnet ny glans og pulserende kraft, for den er blitt et symbol på det guddommelige forårs komme og en påminnelse om den fornyelse, gjenopprettelse og forvandling som gjøres mulig i menneskets verden etter at sannhetens sol har steget opp. Gud skje lov for at dere skattede venner i denne guddommelige vårtid er som de vakkert syngende fugler oppreist av den elskedes egen hånd, kvitrende i henrykkelsens og tjenestens hage, og hos dere står hjertet i brann ved gudskjærlighetens ild, og brystet opplyses av hans himmelske råd. Vit for visst at vi har dere i tankene hver eneste stund, priser deres utholdenhet overfor utallige motganger, og ved den hellige terskel bønnfaller vi – særlig ved inngangen til det nye år – om velbefinnende, ekte glede og sann frihet for dere som vi elsker av hjerte og sjel.

Vi håper at dere pr. nå har mottatt det brev vi nylig stilet til verdens bahá'ier, der vi beskriver og analyserer begivenheter i formingstidens første århundre og reflekterer over hundre år med bestrebelse og anstrengelse av Bahá'u'lláhs tilhengers samfunn. Fra den tilstand av brennende sorg og smertefull uvisshet som hjemsoekte bahá'í-samfunnet umiddelbart etter dets elskede Mesters bortgang, har dette samme samfunn nådd frem til et stadium der dets innsats nå hever seg over interne anliggender og er fokusert på samfunnsbygging. I løpet av dette århundre nådde troen gradvis verdens folkeslag, og Det største navns samfunn ble en gjenspeiling av menneskehetens skjønnhet og et symbol på effekten av enhet i mangfoldighet. Uansett hvor folk støtte på denne troen, gjorde de den raskt til sin egen og bestrebet seg på å gjøre bruk av læresetningene og den åndelige kraften i Bahá'u'lláhs Sak for å oppnå praktisk fremgang i sitt eget og fellesskapets liv. Å reflektere over denne prosessen med forvandling og fremgang avslører den slumrende kraft som bor i denne tro til å virkeliggjøre menneskehetens enhet og opprette universell fred. I dette begivenhetsrike århundre har tilhengerne av den allmektiges Sak klart vist seg engasjert i læringsprosessen idet de bestrebet seg på å styrke en grunnleggende forståelse av Pakten, på å opprette bahá'í-samfunn rundt om i verden og på å reise administrasjonsordningens søyler. Og ved kraften i guddommelig hjelp oppnådde de verdige prestasjoner på denne stien.

Et særegent trekk ved dette åndelige drama knytter seg til Den velsignede skjønnhets hardt prøvede og hengivne medborgere. Hva enten disse vennene sprer de guddommelige dufter, oppretter administrasjonsordningens institusjoner, reiser som pionerer til lokalsamfunn nært og fjernt, oppdrar påfølgende generasjoner av standhaftige troende, oppmuntrer sine med-bahá'ier og medarbeidere langs tjenestens sti eller gjør alle slags offer, så har disse venner til alle tider befunnet seg i fremste rekke og ført an i teten. Hvor velsignet er vel ikke dere og deres aner, tapre rytterfolk, som fra troens begynnelse og frem til i dag uten opphør har ansportet innsatsens ganger på tjenestens arena, har beseiret ethvert hinder og enhver hindring og oppnådd den høyeste belønning og heder.

Ett av særtrekkene ved det nyss forløpne år var den oppmerksomhet som folket i Iran og i verdens fjerneste hjørner viet de ti bahá'í-kvinnene som led døden som martyrer for førti år siden i den hellige by Shiraz. Disse gudhengivnes offer er et symbol på det offer som ble brakt av alle de krenkede og opplyste troende som var standhaftige i sin tro og holdt fast ved de guddommelige læresetninger og prinsipper for å forvandle verden, til og med ved å godta martyrdøden, og skrev med kjærlighetens blekk på historiens sider. Selv om disse trengsler ble båret i det stille, borte fra offentlighetens blikk og ubevitnet av flertallet blant deres medborgere, er iranere av i dag informert om hva som har skjedd med bahá'í-samfunnet og fortsatt hjemsøker det. De betrakter bahá'ier som sannhetens og rettskaffenhetens beskyttere og vet godt at de gjennomgår denne utbredte og gjennomgripende undertrykkelsen av hensyn til opphøyede menneskelige idealer og utholder den på tjenestens sti for Iran og for verden.

Som vi tidligere har nevnt, deler i dag verdens folk – og blant dem Irans folk – mer enn noen gang før mange av deres ambisjoner og idealer i sine håp, mål, og forventninger for sin kollektive fremtid. Verdens ulike samfunnslag lengter i hjerte og sinn etter likhet, rettferdighet og et samfunn bygget på moral og verdige menneskelige egenskaper. I tillegg til felles idealer og ambisjoner søker verdens folk imidlertid også etter virksomme og praktiske midler for å forbedre samfunnet. Men enhver politisk og økonomisk tankeskole overveldes av og makter ikke å håndtere utfordringenes skala, natur, kompleksitet og innbyrdes forbundethet. Deres talsmenn er selv forvirret og rådløse. Uten hensyn til de nyttige innsikter som disse tankeskoler kan inneholde, så er de antagelser som den nåværende verdensorden hviler på – fra menneskets natur og identitet til perspektiver forbundet med makt og konkurranse – utilstrekkelige for en menneskehet som i dag står på terskelen til sin kollektive modenhet. Verden står dermed overfor en dyp og vidtrekkende krise som er i ferd med å destabilisere dens orden og sprengte den i stykker. Selv om denne krisen ikke er ny og grunnene til den ikke er ukjente for Bahás folk, er dens ødeleggende resultater og resulterende forvirring mer åpenbar enn på noe tidligere tidspunkt. Bahá'u'lláh skriver:

Vi kan godt fornemme hvordan hele menneskeslekten er omringet av store, av uberegnelige lidelser. Vi ser den vansmekte på sitt sykeleie, hårdt prøvet og uten forhåpninger. De som er drukne av innbilskhet, har stilt seg mellom den og den guddommelige og ufeilbarlige lege. Vær vitne til hvordan de har viklet alle mennesker, seg selv innbefattet, inn i sine påfunns garn. De er ute av stand til å oppdage sykdommens årsak og har heller intet kjennskap til legemiddelet. De har oppfattet det rette som krocket og har innbilt seg at deres venn er en fiende.

Det er derfor ikke til å undres over at som et resultat av denne krisen skjer det en daglig økning av konflikt og strid blant folk og krig og splid blant nasjoner, og det gjør ethvert rent hjerte og hver opplyst samvittighet nedtrykt og trist. Selv om mange sjeler er nedsenket i håpløshetens og fortvilelsens sjø, er det også mange velvillige mennesker som ærlig og oppriktig søker et botemiddel og bestreber seg på en løsning. Ved velsignelsene av de guddommelige vers og ved hjelp av visjonen og innsiktene fra 'Abdu'l-Bahás og Beskytterens makeløse fortolkninger, kjenner Bahá-folket årsakene til de begivenheter som utspiller seg i verden, og forstår hva de betyr. De kjenner godt til diagnosen som er stilt av den ufeilbare lege, og til det botemiddel som han har foreskrevet. De er oppmerksomme på den retning som menneskeslektens modningsprosess beveger seg i, på tross av dens uunngåelige tilbakeslag og bakevjer. De har vunnet verdifull erfaring fra sine historiske så vel som nylige bestrebelser på å bistå prosessen med utvikling og forvandling og er rede til og ivrige etter å gi alle del i de praktiske tilnærminger som er lært og de erfaringer som er gjort.

For de troende er det klart og tydelig at hjørnesteinen i Bahá'u'lláhs lære er opprettelsen av den verdensfred som er bestemt å skulle bygges på basis av enheten mellom alle nasjoner og med den største rettferdighet som grunnvoll. Tenk over disse ord av Den velsignede skjønnhet: «Mitt formål er intet annet enn verdens forbedring og sinnsro for dens folkeslag. Menneskehetens velbefinnende, dens fred og trygghet, lar seg ikke oppnå med mindre og før enn dens enhet blir fast grunnfestet. Denne enhet kan aldri oppnås så lenge man lar de råd som den høyestes Penn har åpenbart, gå upåaktet hen.» Han hevder også: «Alle mennesker er skapt for å fremme en evig fremadskridende sivilisasjon.» Videre tilråder han: «Sett tanken og viljen inn på å undervise jordens folk og slekter, så de stridigheter som splitter den må hende kan bli utvisket fra dens overflate ved Det største navns kraft og hele menneskeheten kan bli opprettholdere av én ordning og innvånere av én by.» Og slik er hans formaning: «Vær ikke opptatt med deres egne anliggender; la tankene være rettet mot det som vil bringe menneskehetens skjebne på rett spor igjen og helliggjøre menneskenes hjerter og sjeler.»

For enhver samvittighetsfull sjel er det i dag vedkommendes åndelige forpliktelse og moralske ansvar å tjene fredens og enhetens sak for verden. Hvert medlem av menneskefamilien har en del i dette viktige foretagende. Ved å lutre hjertet og rense dets speil for fordommer på den ene side og ved å skape de sosiale vilkår for fred og enhet på den annen har hvert individ påvirkningskraft og kapasitet til å spille en rolle. Alle sjeler er i stand til å fremme fredens og enhetens kultur i sine samhandlinger med både venn og fremmed. Og på denne dag vil en slik hensikt tiltrekke Guds bekræftelser. Som en følge kommer sjeler til å inspirere hverandre, øke sin utholdenhet i møte med vanskeligheter, bistå hverandre i å takle problemer, bygge vennskap og solidaritet og gjøre fremskritt langs en konstruktiv sti hen mot en lys fremtid. 'Abdu'l-Bahá sier således: «... fred må først grunnlegges mellom enkeltmennesker inntil den til sist fører til fred mellom nasjoner. Bestreb dere derfor av all makt ved kraften i Guds Ord, o dere bahá'ier, på å skape ekte kjærlighet, åndelig samhörighet og varige bånd mellom mennesker. Dette er deres oppgave.»

Lovet være Gud for at Det største navns tilhengere rundt om i verden er fortrolige med denne oppgaven og til alle tider, på alle steder og så vidt mulig har anstrengt seg til det ytterste for å utøve dette kritiske ansvar og for å lære hvordan man i samarbeid med likesinnede og sympatisk innstilte mennesker pleier samfunn som kan manifestere grunnprinsippene for fred og kravene til vennskap og enhet. Slike samfunn bestreber seg sterkt på å gi praktisk uttrykk for prinsippet om at kvinner og menn stilles likt. De har forpliktet seg til å la rettferdighet og hederlighet innta en sentral plass. De bestreber seg på å skape harmoni og enhet i kombinasjon med mangfoldighet. De gjør rådslagning til aksen for individuell og kollektiv beslutningstaking, til middelet for å fjerne konflikt og for å bygge enighet. De fremmer økonomisk solidaritet og gjensidig støtte blant mennesker. De lærer barn og juniorungdom å være fri for både fordommer og hat og anser ungdommen for å være i fremste rekke for samfunnets fremgang og forvandling. De betrakter åndelige og moralske prinsipper som grunnlaget for menneskehetens opphøyelse og for fremgang av ethvert slag. Og på denne måten sprer de en kultur av fred og forsoning.

Deltagelse i diskursen om fred og enhet er – i alle dens tallrike fasetter – en annen måte som Bahá'u'lláhs tilhengere kan hjelpe sjeler til å betrakte fremtiden på, med en visjon hinsides utfordringene og begrensningene ved dagens samfunn, og arbeide sammen for bedre å forstå de nødvendige forutsetninger for et fredelig samfunn og gjøre det til virkelighet. Å skulle forklare og utdype bahá'í-perspektivet på verdensfred ligger langt utenfor rammen av dette brev, men vi håper at i denne forbindelse vil vårt budskap av 18. januar 2019 stilet til verdens bahá'ier være til hjelp for dere.

Det er ikke tvil om at dere som elsker 'Abdu'l-Bahá, vil fortsette å innfri hans forhåpninger i løpet av dette nye år og på denne sti vil forbli bekreftet og hjulpet, forvisset og tilfreds:

Jeg håper at dette nye år vil være lykkelig og velsignet og bevirke at det oppnås guddommelig hjelp og bekræftelse, slik at dere kan bli årsak til enhet i verden og forkynne at menneskeslekten er én, kan forvandle fiender til venner og gjøre de berøvede fortrolige med mysteriene ved verdens store fred.

[Undertegnet: Det Universelle Rettferdighetens Hus]